

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Resp. B. Virgo non contraxit peccatum originale, sed ab eo per
prævenientem Spiritus sancti gratiam, propter Christi merita præservata
fuit, & sanctificata in primo instanti existentiae suæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83594](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83594)

5. Piam hanc sententiam (quæ tenet B. Virginem in primo instanti suæ existentie sanctificatam fuisse propter Christi merita, & in nullo prorsus suæ existentie instanti, præveniente scilicet Spiritu sancti gratia originalis peccati infectionem, peccato subiacuisse) & cultum seu festum juxta illam institutum impugnare quovis excogitabili modo, sub quovis prætextu, sive directè sive indirectè, sive publicè sive privatim, sive scripto sive viva voce, sub pœna excommunicationis ipso facto incurrenda, & Romano Pontifici reservata, aliisque gravissimis pœnis prohibitum esse.

6. Libros, in quibus aliquid huic sententiæ & cultui seu festo juxta illam instituto, quomodocumque contrarium continetur, post decretum Pauli V. editos, aut in posterum quomodolibet edendos, sub pœnis & censuris in Indice librorum prohibitorum contentis, & ipso facto prohibitos esse.

7. Contrariæ opinionis censuras hærescos, peccati mortalis & impietatis prohibitas esse, & non alias: unde v. gr. potest dici minus communis, minus probabilis, minus pia, communissimo fidelium sensui contraria, propensissimo summorum Pontificum favori repugnans, &c.

ARTICULUS VII.

Utrum B. Virgo contraxerit peccatum originale.

RESPONSIO.

Beata Virgo non contraxit peccatum originale, sed ab eo per prævenientem Spiritu sancti gratiam, propter Christi merita præservata fuit, & sanctificata in primo instanti existentie suæ.

Prob. 1. Ex Scriptura, argumento partim negativo, partim positivo. Scriptura non negat B. Virginem fuisse præservatam à peccato originali, & aliunde præbet grave fundamentum asserendi præservatam fuisse. Ergo pium & laudabile est id asserere.

Prob. 1. pars ant. Nam si Scriptura negat B. Virginem à peccato originali fuisse præservatam, vel id negat in locutione aliqua particulari de ipsa B. Virgine, vel in locutionibus generalibus de peccato originali. Neutrum dici potest. Non primum: nullam enim hujusmodi locutionem in tota Scriptura reperire est. Non etiam secundum: nam tam generales sunt locutiones de peccato actuali, ut ista: *Non est homo, qui non peccet*, 2. Paralip. c. 6. Et ista: *In multis offendimus omnes*, Jac. c. 3: à quibus tamen sine periculo in fide excipi potest, & re ipsa à fidelibus omnibus excipitur B. Virgo. Ergo pariter ab aliis abque periculo in fide excipi potest, & à nobis prudenter excipitur: cum rationes illam excipiendi à locutionibus generalibus de peccato actuali, valeant etiam ad illam excipiendam à locutionibus generalibus de peccato originali. Quod validè confirmari potest ex Concilio Trid. sess. 5, in decreto de peccato originali, ubi in fine declarat se in illo suo decreto nolle B. Virginem comprehendere. Quod certè non faceret, si vidisset non esse in locutionibus generalibus de peccato originali exceptioni locum pro B. Virgine; imò si non vidisset grave fundamentum esse, B. Virginem ab illis excipiendi. Adde illam ipsam Synodi œcumenicæ declarationem esse momentum grave excipiendi B. Virginem à generalibus de peccato originali locutionibus Scripturæ, & nullam prorsus aliunde necessitatem existere, eam in illis cum cæteris Adami posteris comprehendere, ut patebit ex objectionum solutione.

Prob. 2. pars ant. Nam 1. Genes. c. 3. dicitur: *Inimicitias ponam inter te & mulierem . . . ipsa conteret caput tuum*. Ubi nomine mulieris communiter intelligitur B. Virgo, inter quam & demonem, perpetuum fore dissidium prædicatur. Nomine autem Capitis intelligitur saltem demonis potestas, cui prædicatur B. Virginem nunquam fore subiectam. At si B. Virgo non fuit à peccato originali præservata, fuit aliquando sub potestate demonis. Ergo, &c.

Simonnet Theol. Tom. I.

2. In Canticis Cant. c. 2. legitur: *Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias*. Et c. 4. *Tota pulchra es, amica mea, & macula non est in te*. Quæ verba, quamvis intelligi possint de Ecclesia, præsertim qualis erit in cælo, possunt tamen etiam intelligi de B. Virgine, tum quia eadem Scriptura potest habere multiplicem sensum litteralem, tum quia Ecclesia ipsa in festis B. Virginis jubet lectiones de Canticis Cant. recitari in Missæ sacrificio, vel in Matutinis; tum denique quia multi ex Patribus verba illa de B. Virgine exposuerunt. Atqui verba illa satis significare videntur B. Virginem ab omni prorsus peccati labe immunem fuisse. Ergo, &c.

3. Luc. c. 3. Angelus B. Virginem salutat his verbis: *Ave gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus*. Quibus, juxta communem fidelium interpretationem, significatur B. Virgini concessa esse omnia privilegia & gratiæ dona, quibus exornari Matrem Dei secundum rectam rationem decebat. At quis neget Matrem Dei decuisse, à macula peccati originalis præservari, præsertim cum ex meritis Christi redemptoris præservari potuerit, ut demonstratur. Præterea, ut docet S. Thomas 3. p. q. 2. 7. a. 1. in O. ex verbis illis habemus, quod illa, quæ genuit unigenitum à Patre, plenum gratiæ & veritatis, præ omnibus aliis majora privilegia gratiæ acceperit. Sed aliqui, nempe Hieremias & Joannes Baptista, ut eodem loco probat S. Doctor, sanctificati fuerunt in utero materno post animationem. Ergo propter verba laudata rationabiliter credimus B. Virginem in ipso puncto animationis sanctificatam fuisse, proindeque præservatam à macula peccati originalis.

Prob. 2. ex S. Augustino lib. de nat. & grat. c. 36. ubi sic loquitur: *Excepta sancta Virgine Maria, de qua propter honorem Domini nullam prorsus, cum de peccatis agitur, habere volo questionem: unde enim scimus, quod ei plus gratiæ collatum fuerit ad vincendum omni ex parte peccatum, quæ concipere ac parere meruit eum, quem constat nullum habuisse peccatum*. Quæ verba omnia verè aurea sunt, omniaque diligenter ponderanda. Itaque dicit, 1. se nullam prorsus habere velle questionem de B. Virgine, cum de peccatis agitur. Quo modo tam generaliter loquendi satis significat, se non solum de personalibus, sed etiam de originali loqui.

Dicit 2. B. Virgini collatam esse gratiam ad vincendum ex omni parte peccatum. At quomodo peccatum vicit ex omni parte, si aliquando originali peccato infecta fuit?

Dicit 3. B. Virgini collatam fuisse gratiam ad vincendum ex omni parte peccatum, quia fuit mater illius, qui nullum prorsus habuit peccatum. At hæc ratio manifestè tam valet pro peccato originali, quam pro personalibus: cum Christus non solum personalibus, sed etiam originali caruerit. Et verò si conceditur B. Virgini ab omni peccato personali immunitas, quia concepit & genuit illum qui nullum habuit peccatum personale, quare non ei pari modo concedetur immunitas à peccato originali, quia concepit & genuit illum qui nequidem habuit peccatum originale?

Dicit denique 4. se propter honorem Domini nullam prorsus velle habere questionem de B. Virgine, cum de peccatis agitur. At honor Domini videtur postulasse, ut Mater ejus tam caruerit peccato originali, quam peccatis personalibus, quorum multa venialia tantum sunt. Certè si honor Domini postulavit, ut Mater ejus ne semel quidem in tota vita venialis culpe reatum incurreret, quod faciliè concedunt Catholici omnes: quanto magis postulavit, ut ne uno quidem instanti originalis peccati, quod mortale est, reatum habuerit? Si honor Domini postulavit, ut Mater ejus ne leviter quidem unquam Deo displicuerit, & pœnæ temporariæ propter levem aliquam culpam obnoxia fuerit: quanto magis postulavit, ut nunquam per gratiæ sanctificantis privationem deformata, Deo odibilis fuerit, serva peccati ac diaboli, & rea damnationis æternæ propter originalem culpam?

Confirm. Ex principiis ejusdem S. Doctoris, qui sic loquitur lib. 5. contra Julianum c. 15. *Profecto peccatum etiam major fecisset (Christus,) si parvus habuisset: nam propterea nullus est hominum præter ipsum, qui peccatum non fecerit grandioris ætatis accessu, quia nullus est hominum præter ipsum, qui peccatum non habuerit infantilis ætatis exortu.* Unde sic argumentor. Si B. Virgo habuit peccatum originale, habuit etiam personalia. Falsum cons. Ergo, &c. Min. libentissimè admittunt fideles omnes, & magno consensu docent Patres, Seq. maj. sequitur manifestè ex verbis S. Doctoris, qui asseveranter dicit ipsum Christum peccata personalia habiturum fuisse, si habuisset originale; & idcirco illum unum ex omnibus hominibus, qui ad ætatem adultam perveniunt, caruisse peccatis personalibus, quia ille unus ex omnibus hominibus caruit peccato originali. Porro cum tam generaliter dicit, *Nam propterea nullus est, &c.* tacitè excipit B. Virginem, ut manifestum est ex superiori textu, ubi cum ait se nullam habere velle quæstionem de B. Virgine, quando de peccatis agit, intelligit saltem actualia peccata.

S. Augustino adjungi possunt Patres alii magno numero. Origenes scilicet homil. 1. de variis, ubi non semel B. Virginem immaculatam nominat. Ambrosius ferm. 22. in Psal. 118. ubi ait quod B. Virgo sit *virgo per gratiam ab omni integra labe peccati.* S. Hieronymus in interpretatione Psalmi 77. explanans illud, *Deduxit eos in nube diei,* ait nubem illam esse B. Virginem, & addit, *Pulchrè dixit, diei, quia nubes illa non fuit in tenebris, sed semper in luce.* Sophronius in epistola ad Sergium Constantin. scribit B. Virginem sanctam fuisse, & ab omni contagione liberatam & corporis & animæ. Damascenus orat. 1. de natali B. Virginis, ait quod in ea *natura gratie factum antevertere ausa non est.* Anselmus lib. de conceptu virginali, sic habet c. 18. *Decens erat, ut ea puritate, qua major sub Deo nequit intelligi, Virgo illa niteretur, qui Deus Pater unicum Filium sum. . . ita dare disponebat, ut naturaliter esset unus idemque communis Dei Patris & Virginis filius.* Plures vidè apud Authores, Nam ex citatis satis colligitur, quàm exactè nostra de immaculata Virginis conceptione sententia congruat communi sensui Patrum, præsertim cum nulla prius sit ratio alicujus momenti, quæ urgeat ad illos intelligendos de solis actualibus & personalibus peccatis; imò cum videantur non posse non intelligi etiam de peccato originali.

Certè si B. Virgo concepta fuit cum peccato originali, non fuit immaculata. Quod est contra Origenem. Item non fuit ab omni integra labe peccati, quod est contra Ambrosium. Item aliquando fuit in tenebris, quod est contra Hieronymum. Item fuit contaminata secundum corpus & animam, quod est contra Sophronium. Item in ea, natura, & quidem per peccatum corrupta, gratiam anteverit, quod est contra Damascenum. Item Virgo illa non enituit ea puritate, qua major sub Deo nequit intelligi: talis enim puritas in sua idea manifestè includit immunitatem ab omni omnino labe peccati, præsertim mortalis, quale est peccatum originale. Quod est contra Anselmum.

Prob. 3. Ex doctrina S. Thomæ 3. p. q. 27. ubi 1. a. 1. in Sed contra, argumentatur sic pro sanctificatione B. Virginis in utero materno: *Ecclesia celebrat natiuitatem B. Virginis. Non autem celebratur festum in Ecclesia, nisi pro aliquo sancto.* Ergo beata Virgo in ipsa sua natiuitate fuit sancta. Fuit ergo in utero sanctificata. At simili modo argumentari possumus pro sanctificatione B. Virginis in instanti infusionis animæ in corpus, seu, ut loquitur S. Doctor, in instanti animationis. Ecclesia celebrat Conceptionem B. Virginis. Non autem celebratur festum in Ecclesia, nisi pro aliquo sancto. Ergo B. Virgo in ipsa sua conceptione fuit sancta. Ergo fuit sanctificata in instanti animationis. Valet, secundum adversarios, & secundum rei veritatem, argumentum Doctoris Angelici, Ergo & valet nostrum. Alioquin detur disparitas,

2. A. 2. ubi probat B. Virginem non fuisse sanctificatam ante animationem, hanc sibi objectionem proponit tertio loco: *Non celebratur festum, nisi de aliquo Sancto. Sed quidam celebrant festum Conceptionis beate Virginis. Ergo videtur quod in ipsa sua conceptione fuerit sancta, &c.* Ad hoc autem sic respondeo: *Dicendum quod licet Romana Ecclesia Conceptionem B. Virginis non celebret, tolerat tamen consuetudinem aliquarum Ecclesiarum illud festum celebrantium.* Unde talis celebritas non est totaliter reprobanda. Nec tamen per hoc, quod festum Conceptionis celebratur, datur intelligi quod in sua conceptione fuerit sancta. Sed quia quo tempore sanctificata fuerit ignoratur, celebratur festum Sanctificationis ejus potius quam Conceptionis in die Conceptionis ipsius. At hæc responsio non subsistit ampliùs. Nam 1. Ecclesia Romana à trecentis fere annis celebrat festum Conceptionis B. Virginis. 2. Non aliqua aliæ tantum particulares Ecclesiæ hoc festum celebrant, sed omnes omnino celebrant cum Romana Ecclesia, omnium aliarum matre & magistra. 3. Ecclesia Romana festum hoc non tolerat solum, sed approbat, sed ad illud celebrandum fideles indulgentius invitat, imò & sub mortali obligat per suos Pontifices. 4. Indulgentias fidelibus festum hoc devotè celebrantibus à Sixto IV. concessas approbavit & confirmavit universalis Ecclesia in œcumenica Synodo Tridentina. 5. Ecclesia Romana celebrando Conceptionem B. Virginis, celebrat sanctificationem B. Virginis in instanti animationis; quia, ut patet ex decreto Alexandri VII. celebrat sanctificationem animæ B. Virginis in instanti reali creationis & infusionis ejus in corpus. Valet igitur hoc argumentum in principiis S. Thomæ: Ecclesia non celebrat festum, nisi de aliquo Sancto. Atqui Ecclesia celebrat festum Conceptionis B. Virginis, seu conjunctionis animæ B. Virginis cum ejus corpore. Ergo B. Virgo fuit sancta in ipsa sua conceptione, seu in ipsa conjunctione animæ cum corpore. Ergo B. Virgo fuit sancta in primo instanti suæ existentie. Ergo nunquam habuit peccatum originale. Cui argumento proculdubio lubens cederet humilis equè ac Angelicus Doctor, si nunc viveret: cum jam neque respondere posset festum Conceptionis B. Virginis ab Ecclesia Romana non celebrari, sed solum tolerari in aliquibus particularibus Ecclesiis; neque respondere posset, in die Conceptionis B. Virginis celebrari potius festum Sanctificationis ejus, quàm ejus Conceptionis, seu præcisè celebrari festum sanctificationis ejus in utero materno, quia ignoratur quo tempore in utero materno sanctificata fuerit: cum huic evasioni exitum in æternum occluserit Alexandri VII. decretum.

3. Art. 4. in O. ut probet B. Virginem nullius unquam in tota vita actualis peccati etiam venialis reatum incurrisse, sic argumentatur: *Illos, quos Deus ad aliquid eligit, ita preparat & disponit, ut ad id, ad quod eliguntur, inveniantur idonei. . . Beata autem Virgo fuit electa divinitus, ut esset Mater Dei; & ideo non est dubitandum, quin Deus per suam gratiam, eam ad hoc idoneam reddidit. . . Non autem fuisset idonea Mater Dei, si peccasset aliquando: tum quia honor parentum redundat in prolem, secundum illud Prov. 17. Gloria filiorum, patres eorum: unde & per oppositum ignominia matris ad filium redundasset. Tum quia singularem affinitatem habuit ad Christum, qui ab ea carnem accepit. Dicitur autem 2. ad Cor. 6. Quæ conventio Christi ad Belial? Tum etiam quia singulari modo Dei Filius, qui est Dei sapientia, in ipsa habitavit, non solum in anima, sed etiam in utero. Dicitur autem Sap. 1. In malevolam animam non introibit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis. Et ideo simpliciter fatendum est quod B. Virgo nullum actuale peccatum commisit, nec mortale, nec veniale: ut sic in ea impleatur, quod dicitur Cant. 4. Tota pulchra es, amica mea, & macula non est in te.*

Ex his autem sic argumentor pro immaculata B. Virginis conceptione. Juxta S. Doctorem, fatendum est B. Virginem ne vel unam in tota vita culpam etiam levissimam admisisset, quia alioquin non fuisset idonea

nea

nea Mater Dei; quia ignominia matris ad filium redundasset; quia specialissimam affinitatem habuit cum Christo, qui ab ea carnem accepit; quia singulari modo, nempe corporaliter, Dei Filius, qui est Dei sapientia, in ipsa habitavit; quia denique in ea non impleteretur illud Cant. 4. *Tota pulchra es, amica mea, & macula non est in te*. Ergo tam, imò multò magis fatendum est eam ne uno quidem instanti macula peccati originalis, quod mortale est, fuisse contaminatam & deturpatam, quia alioqui non fuisset idonea Mater Dei, quia ignominia matris ad filium redundasset; quia specialissimam habitura erat affinitatem ad Christum, qui ab ea carnem accepturus erat; quæ enim *conventio Christi ad Belial*? quia corporaliter in ipsa habitaturus erat Filius Dei, qui est Dei sapientia; quia denique illi non exactè conveniret, quod tamen de illa dictum est Cant. 4. *Tota pulchra es, amica mea, & macula non est in te*. Nam si hæ rationes omnes valent, juxta S. Doctorem, ad tribuendam B. Virgini immunitatem ab omni omnino culpa levissima, quanto magis valere debent ad tribuendam illi immunitatem ab omni omnino culpa mortali, quale est peccatum originale? Si vel levis culpæ venialis navius Matrem Dei dedecebat, juxta S. Doctorem, quanto magis Matrem Dei dedecebat cujusvis mortalis culpæ, sive propria, sive aliena voluntate commissæ turpitudine & foeditas?

4. Denique S. Doctor sic ait a. 1. in O. *Rationaliter creditur quod illa quæ genuit unigenitum à Patre, plenum gratiæ & veritatis, præ omnibus aliis majora privilegia gratiæ acceperit. Unde ut legitur Luc. 1. Angelus ei dixit: Ave Maria, gratia plena. Invenimus autem quibusdam aliis hoc privilegialiter esse concessum, ut in utero sanctificarentur, sicut Hieremias. . . & sicut Joannes Baptista . . . unde rationaliter creditur, quod beata Virgo sanctificata fuerit, antequam ex utero nasceretur*. Possum igitur à fortiori sic argumentari. Rationaliter creditur, quod illa, quæ genitura erat unigenitum à Patre, plenum gratiæ & veritatis, & quam proinde Deus evecturus erat ad summam maternitatis divinæ dignitatem, quæ longè præstatura erat omnibus puris creaturis, etiam angelicis, non minora acceperit privilegia gratiæ, quam accepit angelica creatura. Atqui Angeli in ipso puncto creationis suæ sanctificati fuerunt. Ergo rationaliter creditur, quod beata Virgo fuerit sanctificata in ipso puncto animationis, seu in primo instanti existentiae suæ. Detur disparitas.

Certe dici non potest, quod anima B. Virginis aut omnino non potuerit sanctificari in ipso puncto animationis, aut saltem non potuerit ex meritis Christi. Hoc enim utrumque evidenter falsum est. Nam 1. Angeli potuerunt sanctificari in ipso puncto suæ creationis: cum enim sanctificatio sit actio instantanea, non successiva, potuerunt simul tempore, licet non simul ratione, creari & sanctificari. Ergo pariter, &c. 2. Fieri potuit, ut Angeli in ipso puncto creationis suæ sanctificarentur ex meritis Christi, absolute prævisis, si nimirum Christus cum meritis suis prædefinitus fuisset ante absolutam prævisionem peccati originalis. Ergo pariter, &c. Hinc obiter colligo evidenter, ad hoc, ut B. Virgo ex meritis Christi absolute prævisis, præservaretur à macula peccati originalis, necesse non fuisse, ut ejus anima sanctificaretur, antequam infunderetur corpori: potuit enim, & quidem ex Christi meritis, sanctificari in ipso puncto infusionis, & ita potuit B. Virgo in primo instanti suæ existentiae sancta esse ex meritis Christi; proindeque potuit propter merita Christi nunquam habere originalis peccati maculam.

Prob. 4. Ex conspiratione præcipuarum orbis christiani Academicarum, quæ ex firma persuasione piæ sententiæ, ad eam defendendam sese solenni voto obstrinxerunt, & in quarum pluribus, Candidatis gradus theologici non conferuntur, nisi prius juramentum præstiterint de immaculata Conceptione animo tenenda, & verbo defendenda: quod in hac nostra Academia sanctissime observatur. Ex consensu omnium

Simonnet Theol. Tom. I.

serè religiosorum Ordinum, excepto Ordine Prædicatorum, in quo tamen non defuerunt viri pietate & doctrina insignes, qui piæ sententiæ defenderent. Ex consensu totius serè populi christiani, qui oppositam sententiæ proponi & defendi non audiret sine gravi scandalo. Quis autem facile crederet Deum in Ecclesia sua hæc permissurum fuisse, si pia sententiæ esset falsa, & consequenter fidei contraria?

Prob. 5. Ex facto summorum Pontificum. Nam 1. Sixtus IV. festum Conceptionis devotè celebrantibus indulgentias concessit; quam concessionem approbavit & innovavit Synodus Tridentina. 2. Paulus V. sub pœnis gravissimis prohibuit quibuscumque personis, ne in quibuscumque actibus publicis assererent B. Virginem conceptam fuisse cum peccato originali. 3. Gregorius XV. sub iisdem gravissimis pœnis, Pauli V. prohibitionem extendit etiam ad privata colloquia; solis Dominicani, ut privatim & inter se tantum de contraria piæ sententiæ opinione differere & conferre possent, facultate concessa. 4. Alexander VII. sub gravissimis pœnis quibuscumque personis, à quibus utrum excipi possint Patres Dominicani, ipsimet viderint, prohibet ne sub quovis prætextu, quovis excogitabili modo, sive publicè, sive privatim, sive scripto, sive voce sententiæ asserentem animam B. Virginis in sui creatione, & in corpus infusione sanctificatam fuisse, & cultum seu festum juxta sententiæ hanc institutum impugnent.

Sub gravissimis igitur pœnis non solum ab actibus quibuscumque publicis, sed etiam à privatis colloquiis opinio negans immaculatam B. Virginis conceptionem, proscripta est decretis summorum Pontificum, non modò non reclamantibus, sed è contra applaudentibus Episcopis Catholicis; interea dum opposita sententiæ affirmans, proponitur & defenditur non solum in privatis colloquiis, sed etiam in scholis, & in sacris pulpitis cum singulari totius populi christiani ædificatione. Ergo saltem credibile non est, hanc sententiæ falsam, & oppositam veram esse. Nam si sententiæ affirmans esset falsa, & negans vera, sententiæ affirmans fidei adversaretur, negans verò consona esset fidei, & de fide quoad se. At fore unquam, ut error veritati in materia fidei tam insigniter anteponatur decretis summorum Pontificum, tacentibus omnibus Ecclesiæ Catholicæ Episcopis, saltem credibile non est.

Prob. 6. denique. Ecclesiæ cultum B. Virginis, ut conceptæ sine macula peccati originalis, & sanctificatæ primo illo instanti, quo anima ejus creata, & in corpus infusa est, ut pium, devotum & laudabilem prædicat & commendat, ad illum fideles hortatur, & indulgentiis invitat; imò sub mortali imperat pro certo die, pro quo ad hunc finem speciale festum instituit. Ergo cultus ille non est cultus objecti falsi. Prob. conseq. Nam si cultus ille esset cultus objecti falsi, esset cultus superstitiosus. Atqui cultus ille non potest esse cultus superstitiosus. Ergo, &c. Prob. min. Si cultus ille superstitiosus esset, Ecclesiæ fideles ad cultum superstitiosum hortaretur, & indulgentiis invitaret; ad cultum superstitiosum speciale festum & officium instituisset; imò cultum superstitiosum fidelibus sub mortali imperaret. Atqui hoc esse non potest. Non enim magis potest Ecclesiæ errare in materia morum, quam in materia fidei. Propter hanc saltem rationem videtur piæ sententiæ esse definitioni proxima, & tantam habere certitudinem, quanta infra certitudinem fidei haberi potest.

Solvuntur objectiones.

Obj. 1. Scriptura docet solum Christum caruisse omni peccato. Nam v. g. dicitur Hebr. cap. 7. *Talis decebat, ut nobis esset pontifex, innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus*. Ergo, &c. R. N. ant. Ad prob. R. hanc Scripturam, & alias similes dicere quidem, quod Christus caruerit omni peccato; at non dicere, quod solus caruerit. Præterea, sicut Deus dicitur solus bonus, non quia præter Deum nemo bonus est, sed quia solus talis est per essentiam, ceteri verò,

ff 3

sive